

Hvornår slippes hunden til hetz

Denne klumme tager indledningsvist udgangspunkt i et afsnit fra en tidligere klumme fra d. 14-11-2019.

Respekt for schweisshundeførere

Schweiss-registret og rollen som schweisshundefører er omgivet af stor respekt blandt jægere og rekvirenter, og vi skal alle værne om den respekt ved at stille høje krav til os selv og hinanden. Hver gang I kan forbindes med jeres rolle som schweisshundefører, skal I tænke på, hvilke signaler I sender. Selvom du i princippet i nogle situationer kan argumentere for, at du bare følger reglerne som en almindelig jæger, så vil du i praksis altid være schweisshundefører og repræsentere Schweiss-registret.

Der er altså større krav til dig som hundefører, end der er til den almindelige jæger. Større krav som Registret kan stille til dig og dine kolleger, fordi I er særligt udvalgt og har en høj faglighed og respekt omkring jer.

Dette gælder helt sikkert også når vi taler om remarbejde og hetz. Dét der kendetegner eftersøgning af nødstedt vildt med en ekvipage fra Schweiss-registret er, at der arbejdes i rem indtil dyret rejser foran hunden, eller man med sikkerhed er kommet til et varmt sårleje, hvorfra dyret kort forinden er rejst. I enkeltstående tilfælde kan det måske forsvares at slippe hunden, hvis man **med meget stor sikkerhed** er overbevist om, at dyret bliver ved med at gå umiddelbart foran hund og fører.

Praksis med at bruge remarbejdet som det primære og helt afgørende middel til at komme frem til dyret er et enestående værktøj, hvor hund og fører i fællesskab kan støtte hinanden under eftersøgningen. Det er klart dét, der adskiller en hundefører fra Schweiss-registret fra en jæger med en skarp jagthund. Et intensivt remarbejde sikrer også, at eftersøgningen kan gennemføres med et minimum af unødvendige forstyrrelser for det øvrige vildt i området og ikke mindst nedbringe sandsynligheden for en fejlhetz med risiko for, at hunden kommer til skade. Den bedste hetz er altid den, der ikke bliver gennemført, fordi dyret bliver fundet forendt, eller skudt.

Forskellige situationer kan føre til, at hetzen bruges uhensigtsmæssigt. Det kan være, at man har en skarp og hetzglad hund, hvor et tidligt slip på et spor ofte har givet et positivt resultat, og hunden tager det skadede dyr. Her kan det være fristende at give hunden chancen. Men da hunden betragter hetzen som den bedste belønning vil hunden ofte lære sig selv at sende signal om, at ”dyret er foran mig, så bare slip”. Kommer hunden tilbage uden resultat, kan det tolkes som om, at dette dyr ikke er så skadet, at vi kan finde det.

Det kan også være, at sporet går gennem svært fremkommeligt krat, mose eller lignende, og man hellere vil give hunden mulighed for at løse opgaven selv end helt at give op.

Måske har remarbejdet ikke ført hund og fører frem til dyret, så som en sidste mulighed, prøver hundeføreren at slippe hunden for at se om den måske selv kan finde dyret, et såkaldt "kontrolslip".

Alle ovennævnte tilfælde giver en stor risiko for, at hunden hetzer et forkert dyr, eller måske mister sporet, fordi der er afledning eller det flygtende dyr er lykkedes med at ryste hunden af. Men i langt de fleste tilfælde hvor hunden faktisk tager eller stiller dyret i denne type tidlig hetz, ville opgaven også kunne være løst via et traditionelt remarbejde, hvor hunden først slippes til hetz, når dyret rejser direkte foran hundeføreren.

Alle tilfælde af "for tidlig hetz" medfører uvægerligt en unødvendig forstyrrelse af vildtet på terrænet og desværre ofte også forstyrrelse af naboarealer. Værst er det dog, at risikoen for at hunden kommer til skade øges væsentligt jo mere hetz bruges som "værktøj".

Er du i en situation, hvor du kunne blive fristet til at lave et tidligt slip, eller et kontrolslip, kan du måske i stedet vælge at få hjælp fra en kollega. Et godt samarbejde hvor sporarbejdet lykkes eller man i fællesskab kommer til en konklusion på arbejdet, er en styrke for Schweiss-registret. Det er aldrig et nederlag at bede en kollega om hjælp, for Schweiss-registret er helt klart en holdsport, hvor det ikke er den enkelte hundefører, der er den vigtigste, men det samlede indtryk rekvirenterne har af schweissarbejdet.